

kový řád podrobuje dávce jen nájem v užším slova smyslu (§ 1091 o. z. o.), a že při továrních místnostech nelze mluvit o »nájmu« a »nájemném«, nýbrž pouze o pachtu a pachtovním. Také tuto námitku neshledal nss důvodnou.

Jde o dávku z nájemného; jest tedy rozhodným, zdali jde o nájemné či o pachtovné. Zdali v konkrétním případě se jedná o smlouvu nájemní neb pachtovní, jest posuzováti podle o. z. o. Podle § 1091 o. z. o. jde o smlouvu nájemní, když lze dotyčné věci užívati bez dalšího zpracování, jedná se však o smlouvu pachtovní, lze-li věci užívati jen pílí a námahou.

V daném případě jsou předmětem smlouvy místnosti tovární o sobě; smlouvené užívání se děje beze zvláštního zpracování předmětu smluvního, t. j. těchto místností, a následkem toho nelze na poměr hleděti jinak než na poměr nájemní.

Rovněž nelze pro názor stížnosti, že podléhají dávce z nájemného pouze byty a nikoliv tovární místnosti, nic dovozovati z toho, že pravidla mluví o »domech«, neboť domem v širším smyslu lze nazvati i budovu, kde se nalézají místnosti tovární. Naopak ze znění pravidel vychází na jevo, že chtěla postihnouti vedle bytů i jiné místnosti, neboť uvádějí v posledním odst. § 1 vedle bytů také místnosti a soubory místností, a v § 2 stanoví, že dávku platiti povinen jest každý, kdo má místnosti přímo od majitele (trvalého uživatele) domu najaty, nebo komu byly místnosti bezplatně přenechány. Nerozlišují tedy pravidla mezi bytem neb jinými místnostmi, danými do nájmu. Ostatně vyplývá z § 6 b), odst. 3, podle něhož jest při zvýšení přiznané činže hleděti k činži z pronajatých místností stejného neb podobného druhu v místě, dále k velikosti, povaze a poloze místností, jakož i způsobu jich užívání, že dávkový řád měl na mysli užívání pronajatých místností nejen k bydlení, nýbrž i k účelům jiným.

Ani další námitce stížnosti, že by předpisem ob. dávky z nájemného výnos továrních místností, který postižen jest již daní výdělkovou, byl dvakrát zdaněn, nemohl nss přisvědčiti, neboť nejde při obecní dávce z nájemného a při dani výdělkové o týž daňový objekt, nehledě ani k tomu, že není žádného zákonného předpisu, který by zakazoval, aby určitý daňový pramen nebyl postižen různými daněmi nebo dávkami, zejména, když jde o dávky ve prospěch různých berních subjektů.

Posléze nelze ani ze zák. č. 170/1919 ani z § 32 zák. č. 329/1921 dovozovati, že by tovární místnosti nemohly býti podrobeny ob. dávce z nájemného, neboť obě tyto normy stanoví jen obmezení předpisu přírážek samosprávných korporací k dani činžovní a zvláštní dani výdělkové, nemají však žádného vlivu na upravení ob. dávky z nájemného, která jest od obecních přírážek úplně odlišná.

Č. 6593.

O b e c n í d á v k a z m o t o r i c k ý c h v o z i d e l: * Dávce podle § 6 pravidel o dávce z držení motorických vozidel v Karlových Varech lze podrobiti vozidla lázeňských hostů v Karlových Varech jenom tehdy, jestliže tato vozidla jsou umístěna na území Karlových Var.

(Nález ze dne 30. května 1927 č. 11.703.)

V ě c: Bedřich L. v Mulhouse proti okresní správní komisi v Karlových Varech o dávku z držení motorických dopravních prostředků.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Plat. příkazem rady města Karlových Var z 9. července 1925 byla st-li vyměřena dávka z držení motorických dopravních prostředků částkou 148 Kč. Podané odvolání městské zastupitelstvo zamítlo. — — — — —

Osk v pořadí instančním dalšímu odvolání nevyhověla. — — — — —

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss toto:

Nař. rozhodnutí opírá se o ustanovení § 6, odst. 1. dávkových pravidel, dle něhož motorová vozidla lázeňských hostů a pasantů, kteří v Karlových Varech jsou hlášeni, podléhají dávce počínajíc pátým dnem jejich pobytu v Karlových Varech. Dle názoru osk jest ustanovení tomu rozuměti tak, že již pobyt držitele vozidla na území obce Karlových Var zakládá povinnost platiti dávku bez ohledu na to, kde vozidlo samo má svoje stanoviště

Nss neuznal tento názor správným.

Dávce z držení motorických dopravních prostředků v Karlových Varech podléhají dle zásadního ustanovení § 1 dávk. pravidel ony dopravní prostředky, které mají stálé stanoviště v obci Karlových Varech. Jest tedy rozhodným pro dávkovou povinnost stanoviště vozidla, nikoliv bydliště, případně pobyt držitele jeho. Tato zásada, která jest vyjádřena také v § 4, odst. 3., podává se důsledně z toho, že předmětem dávky jest držení vozidel, obec však přirozeně jen ty předměty může dávkou postihnouti, které se nalézají na jejím území. § 6 obsahuje předpis pro motorová vozidla lázeňských hostů a pasantů. Byť i slova prvního odstavce: »jejich pobytu« mohla dáti podnět k pochybnostem, vztahují-li se na »lázeňské hosty a pasanty« či na »motorová vozidla«, mizí tyto pochybnosti vzhledem ke zcela jasnému ustanovení odstavce druhého, dle něhož jest učiniti oznámení »jakmile vozidlo zdržuje se nejméně 5 dní na obecním území«. Nemůže tudíž ustanovení § 6, odst. 1. v souvislosti s odstavcem druhým býti vykládáno jinak, než že také zde, — jak to odpovídá zásadě § 1 — rozhodným není pobyt držitele vozidla, nýbrž pobyt, resp. — správněji vyjádřeno — stanoviště vozidla. Ustanovení § 6 jest tudíž, — stejně jako v podstatě souhlasné ustanovení § 6 vzorných pravidel vlád. nař. č. 143/22 — výjimkou ze zásadního předpisu § 1 jen potud, že také i jen přechodný pobyt vozidla na území obce zakládá jeho dávkovou povinnost, naproti tomu zůstává i zde v platnosti zásada, že obec může dávkou postihnouti jen ta vozidla, jež mají stanoviště na jejím území.

Jestliže ob. zastupitelstvo ve svém rozhodnutí zdůrazňuje, že vozidla lázeňských hostů a pasantů, i když mají stanoviště v sousedních obcích, používají ulic v Karlových Varech, jest okolnost ta nerozhodnou, když, jak dovozeno shora, předmětem dávky jest držení motorových vozidel, § 15 dávk. pravidel pak označuje pouze účel, k němuž jest použiti výnosu dávky.

Ježto vozidlo st-lovo svoje stanoviště mělo v D. a nikoliv v Karlových Varech, nemůže býti podrobeno dávce v Karlových Varech.